

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 371

94de Møde.

Løvedagen den 8de Juni.

(Forts.)

Ordførelsen: Ja, det erindrer jeg meget vel; men den ærede Minister synes mig anstillede først en Sammenligning, som den jeg nu har antydet. Det gjør forøvrigt Intet til Sagen, thi det jeg egentlig vilde sige, er, at efter de Undersøgelser, som jeg har anstillet herover, er det ikke et ubetydeligt større Antal Embedsmænd, som pensioneres efter at have tjent over 30 Aar end de, som pensioneres efter en Tjenestetid under 30 Aar, og det er ikke uvæsentligt, naar det sammenholdes med den store Forskjel i Gagen. Men man har ogsaa sagt, at det ikke er godt at give de yngre Embedsmænd Afgang til saa høje Pensioner, idet de komme til at klæbe løfere til Statens Tjeneste, naar de have Udfigt til at faae saa meget som Halvdelen af deres Gage i Pension, thi saa gaar de deres Vel, naar de kunne see deres Snit, og de skulle nok finde en eller anden Grund, der kan see ud som en ganske god Grund, for at faae deres Afsked. Jeg maa hertil bemærke, for det Første, at jeg under en dygtig Administration dog ikke troer, at det vil blive saa ganske let at tilsnitte sig en Pension, naar man ikke har virkelige gyldige Grunde til at søge Afsked; men dernæst maa jeg gjøre opmærksom paa, at dette har jo hidtil været Praxis hos os, at Embedsmændene ikke alene kunde faae Halvdelen af deres Gage, naar de gik af, men endogsaa $\frac{2}{3}$; og nu vil jeg spørge, om de synes, mine Herrer, at Embedsmændene i det Hele taget have klæbet saa skræffelig løst ved deres Embeder. Jeg troer tværtimod, at man snarere kan sige, at det er Tilfældet, at de have klæbet fastere ved dem, end man mangen Gang kunde have ventet, og i den Henseende troer jeg altsaa ikke, at der kan være nogen Fare.

Det er ikke Spøg for en Embedsmand at miste Halvdelen af det, han har i Gage, allerede det er slemt nok, men det er dog for noget mindre at regne, imod at blive affaaret hele Udfigten til fremtidigt Avancement paa den Bane, hvorpaa han har begyndt, og derfor troer jeg visseelig, at man ikke let skal kunne finde Mange, som saaledes forlade Embedsbanen og fordrø Afsked med Pension. Den ærede Rigsdagsmand, som gjorde denne Indvending, fremsatte ligeledes en anden; han sagde, det vil være lettere for en Minister at afskedige den Embedsmand, som faaer en god Pension, end den, som kun faaer en slet. Her til svarer jeg: Ja, det vil være lettere for en Minister, naar han, vel at mærke, er af en vis Tænkemaade, det vil sige, naar han er en god Mand, som nødvendig vil gjøre mere Uret, end han er nødt til, men man vil let indrømme, mine Herrer! at der kan gives andre Ministre, som kunne tænke: den Mand vil jeg af med; om jeg endog skulde give ham noget mere i Pension, det bryder jeg mig ikke noget om, og endelig kan jeg ikke nægte, og jeg troer, at der vil gives en tredje Klasse af Ministre, som maaskee kunde blive den talrigste, som ogsaa vilde tage lidt Hensyn til Statens Lære, som vilde tage Hensyn til, at de skylde Staten, ikke uden Nødvendighed at bebyrde den med en stor Pension, og derfor, naar Pensionen er nogenlunde rundelig, maaskee vil betænke sig stærkere paa at give Embedsmændene Afsked, end naar den er lav. Jeg troer, kort sagt ikke, at der kan hentes noget Argument derfra, thi det vil i ethvert enkelt Tilfælde beroe paa den Mandes Tænkemaade, som kommer til at handle, og man kan ligesaa godt sige, han vil handle paa den ene Maade, som at han vil handle paa den anden.

Jeg troer nu, at jeg har sagt, hvad der kan siges til Fordeel for den af Udvalget opstillede Scala, og jeg vil nu søge at henlede Opmærksomheden